

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (1834)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Digte og Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Digte og Noveller*, udg. af Johs. Nørvig og Carl S. Petersen , 1946, s. 295. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich01tom-shoot-idm140034837031024/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte og Noveller

mer —“ „— Men“ afbrød Captainen; „det er dog besynderligt om Alice ikke selv kunde huske noget meer fra sin Barndom, hun var vel dog en fire Aar eller saa —“ „— Det var alt kun som Drømme for hende“ sagde Comtessen; „og Præget af denne dunkle Skrivt udslittedes efterhaanden. Hun mindedes sine Forældre, men ikke hvordan de saae ud; hun kunde huske at de boede i en stor Bye med mange røde Huse, men ikke hvad den heed; at hun sejlede paa et stort Vand, men ikke hvorfra Skibet kom. Og sit Modersmaal maade hun blandt Gøglerne aldeles have glemt; thi af dansk forstod hun ikke et Ord.“

„Findes der ingen Bogstaver paa Shawlet?“ sagde Captainen. „To“ svarede Tjeneren; og virkelig saae vi i det ene Hjørne et A og et E — „Hvad hedde deres Broderkone?“ spurgte jeg ivrig. „Det sagde han mig ikke“ svarede han; „men her er tilforladelig Nøglen.“

Imidlertid var man staaet fra Bordet, uden at bide længere efter os. Conrectoren søgte sin Broder, Alice mig; han kom først og netop som Broderen holdt Tørklædet frem med de anførte Ord. „Hvad Pokker stikker jer, I unge Mennesker?“ raabte han; „hvilke Raad oplægge I her?“

Jeg var ubetænksom nok til at ville fortælle ham uforberedt det Hele; men den sindige Søkriger greb min Haand og sagde: „ikke hidsig, min Ven! lad mig allene staae tilroers!“ Han traadte nu tæt hen til Broderen, og tiltalte ham saaledes: „det er en Nødvendighed — jeg beder dig, læg Mærke hertil! — at jeg gjør et Skaar i din Munterhed, og vækker alvorlige Erindringer — hvad hedde din salige Kone?“

Conrectoren gjorde store Øjne og sagde: „Min Gud! hvorfor spørger du mig derom nu? — hun hedde Adolphine Ewers.“ I det samme faldt hans Blik paa Tørklædet, og det lod, som han begyndte at gjenkjende det; og i selvsamme Øjeblik traadte Alice til. Jeg faldt om hendes Hals, Captainen om Broderens; men Comtessen raabte: „sagte dog! og drøb dem ikke!“

Jeg var beruset af Glæde; intet formaaede at standse den: faa Øjeblikke derefter laae Fader og Datter i hinandens Arme.